

Arrest

nr. 115 926 van 18 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. CLAEYS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Kulikhail (district Sherzad van de provincie Nangarhar), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. Uw vader zou als tolk voor de Amerikaanse troepen hebben gewerkt op de luchthaven van Jalalabad. Omwille hiervan zou hij door de taliban zijn benaderd met de eis dat hij zijn werk moest stoppen. Uw vader zou hier echter niet op in hebben willen gaan en in 2006 zou uw gezin naar de provinciehoofdstad Jalalabad zijn verhuisd om aan de problemen met de taliban te ontsnappen. U zou daar nog een jaar hebben gewoond, maar dan zou op een dag zou uw vader op straat zijn doodgeschoten door de taliban. Ook u zou een maand na zijn dood zijn bedreigd door de taliban door middel van een brief, waarin stond dat u zich bij hun

groepering moest aansluiten en deelnemen aan de jihad. Omwille van deze feiten zou u in 2007, 10 dagen nadat u de brief had ontvangen, vanuit Jalalabad naar het Verenigd Koninkrijk zijn vertrokken. U zou daar zijn gebleven tot 12 april 2011, de dag waarop de Britse autoriteiten u naar Afghanistan gerepatriëerd hebben. Na uw terugkomst in Afghanistan zou u ondergedoken hebben geleefd in uw dorp Kulikhail, omdat u bang was van spionage te worden verdacht n.a.v. het verleden van uw vader. Vijf dagen later zou u uw dorp al meteen hebben verlaten en terug naar Jalalabad zijn vertrokken, waar u bij Rasulzai, een ex-collega van uw vader, kon gaan wonen. Via hem zou u ook aan een job als veiligheidsagent in de luchthaven van Jalalabad zijn geraakt. U zou daar zo'n vijf à vijf en een halve maand hebben gewerkt. Op een dag zou u echter zijn opgebeld door de taliban met de opdracht voor hen iets binnen te smokkelen in de luchthaven. U zou hebben geweigerd en het gesprek hebben beëindigd. U zou schrik hebben gekregen en uw schoonbroer op de hoogte hebben gebracht van wat er was gebeurd. Deze laatste zou meteen een smokkelaar voor u hebben geregeld en diezelfde nacht nog zou u bij de smokkelaar, in Jalalabad, zijn ingetrokken. U zou nog een maand à anderhalve maand bij hem hebben verbleven alvorens het land te verlaten en niet meer naar uw werk zijn teruggekeerd. In die periode zouden de taliban nog in de winkel van uw schoonbroer een brief hebben afgegeven die aan u was gericht. Daarin zou er zijn verwezen naar uw werk en zou er hebben gestaan dat zij uw vader reeds hadden vermoord en dat u nu ook aan de beurt was. U zou rond 15 november 2011 vanuit Jalalabad zijn vertrokken. U diende in België uw asielaanvraag in op 2 april 2012.

Uw moeder, die ziek was, zou rond februari 2013 overleden zijn. Uw jongere broer zou nu bij uw zus en haar man wonen in jullie ouderlijk huis. U zou nog een keer per maand of per twee maanden contact hebben met uw schoonbroer. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 28/1/1390 (17 april 2011 Gregoriaanse kalender (GK)) + officiële vertaling, een attest van de UK Border Agency d.d. 12/4/2011, een attest van de dorpsouderen + officiële vertaling, een dreigbrief van de taliban + officiële vertaling, foto's van u en uw collega's en de enveloppes waarin deze documenten u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers te worden bemerkt dat uw verklaringen erg vaag en beknopt zijn waardoor zij over het algemeen maar heel weinig kunnen overtuigen.

Zo kunt u zo goed als geen informatie verschaffen over het werk dat uw vader zou hebben uitgevoerd in de luchthaven van Jalalabad. U weet bijvoorbeeld niet te zeggen voor welke afdeling van de luchthaven uw vader werkte of in welke situaties hij als tolk optrad (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verder weet u niet uit te leggen waar uw vader een dergelijk niveau van Engels had geleerd dat hij als tolk in de luchthaven mocht werken. U verklaart in dit licht dat uw vader het 'waarschijnlijk in Jalalabad' had geleerd in een periode waarin hij werkloos was (gehoorverslag CGVS, p. 10). Op de vraag wat uw vader dan had gestudeerd en bij wie hij in Jalalabad verbleef, weet u verder niet te antwoorden. Ook voor de vraag hoe uw vader als werkloze vader van drie kinderen zijn studies kon betalen en tegelijk zijn gezin heeft kunnen onderhouden, weet u opnieuw niet te antwoorden (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dat u op al deze punten zo vaag blijft, mag verbazen. U verklaart immers ouder dan 10 jaar te zijn geweest op het moment dat uw vader zijn studies Engels aanvatte (gehoorverslag CGVS, p. 10). Wetende dat u de oudste zoon van het gezin bent, kan dan ook worden verondersteld dat u – meer dan gelijk wie – ook betrokken zou zijn geweest in het gezinsleven en bijgevolg van bepaalde zaken beter op de hoogte zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Verder legt u geen bewijsstukken neer die kunnen aantonen dat uw vader als tolk zou hebben gewerkt.

Ook over de dood van uw vader blijven uw verklaringen erg beperkt. Zo is het opvallend dat u meent dat uw vader in het centrum van Jalalabad stad werd doodgeschoten en dat er door de politie onderzoek werd gedaan naar zijn dood, maar helemaal niet weet te verduidelijken wat de talrijke getuigen van deze moord hebben gezien (gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Ook over deze feiten legt u geen bewijsstukken neer.

Verder roepen ook uw verklaringen betreffende het werk dat u in de luchthaven van Jalalabad zou hebben uitgeoefend heel wat vragen op.

Zo is het op zijn minst opvallend te noemen dat u – na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk – uw dorp meteen had ingeruild voor Jalalabad, omdat u vreesde als spion te worden aanzien naar aanleiding van uw vaders activiteiten, maar dat u anderzijds wel besloot om in de luchthaven te gaan werken van Jalalabad, dezelfde plaats waar uw vader had gewerkt voor hij werd vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 3). Dat u precies daar zou gaan werken, valt immers moeilijk te rijmen met uw verklaring bang te zijn geweest om op een dag opnieuw te worden opgespoord door de moordenaars van uw vader en opnieuw in de problemen te komen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Er kan immers

worden aangenomen dat u, net door daar te gaan werken, opnieuw de aandacht zou trekken van de personen die u zo hard vreesde. Uw verklaring dat u zich 'veilig voelde door daar te gaan werken' (gehoorverslag CGVS, p. 26), is in dit licht ook maar weinig logisch. Uw verklaring voor deze incoherentie in uw asielaanvraag dat u 'geen andere keuze had dan daar te gaan werken' (gehoorverslag CGVS, p. 26), is maar weinige aannemelijk aangezien u in Jalalabad verbleef en er kan worden aangenomen dat er ook buiten de luchthaven een job te rapen viel.

Verder is het opvallend dat u opnieuw geen enkel document kunt voorleggen ter ondersteuning van uw bewering in de luchthaven van Jalalabad te hebben gewerkt. U verklaart in dit licht dat u uw badge had moeten afgeven aan de smokkelaar in Turkije en verder nooit andere documenten zoals loonfiches of een contract te hebben ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Indien hier al geloof aan kan worden gehecht, quod non, dient alsnog te worden bemerkt dat u sinds uw aankomst in België ruimschoots de tijd hebt gehad om dergelijke bewijsstukken te verzamelen. Gezien uw eerdere asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk kan immers worden aangenomen dat u ervan op de hoogte was dat documenten een belangrijke rol spelen bij de beoordeling van een asielaanvraag. U verklaart in dit licht aan een collega te hebben gevraagd om u dergelijke documenten te bezorgen, maar dat dit onmogelijk bleek te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dat u dit echter niet aan Rasulzai zou hebben gevraagd, is opmerkelijk (gehoorverslag CGVS, p. 20). Hij zou daar immers nog steeds als tolk werken en er bovendien in een paar weken tijd een job voor u hebben geregeld, waaruit kan worden afgeleid dat hij wel degelijk connecties had in de luchthaven (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gezien de sterke twijfels omtrent het werk dat zowel u als uw vader zouden hebben gedaan, kan ook uw verklaring (nog steeds) problemen te kennen met de taliban omwille van jullie professionele activiteiten ernstig worden betwijfeld. Bovendien zijn ook uw verklaringen over deze problemen met de taliban opnieuw erg vaag. Zo meent u door de taliban te zijn gebeld met de eis dat u 'bepaalde zaken' moest binnensmokkelen in de luchthaven (gehoorverslag CGVS, p. 19 en 23). Verder weet u geen enkel ander detail over deze opdracht of de omstandigheden waarin u ze zou moeten uitvoeren te geven en hebt u er ook geen idee van wie u belde of tot welke groepering die persoon behoorde (gehoorverslag CGVS, p. 23-24). Bovendien is het opvallend dat u eerst meermaals duidelijk maakt slecht één keer door de talibs te zijn opgebeld (gehoorverslag CGVS, p. 23-24), maar wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat het vreemd is dat de taliban u niet meermaals zouden hebben gebeld, plots meent verschillende toch oproepen te hebben ontvangen van een onbekend nummer (gehoorverslag CGVS, p. 25). Ook wat betreft de dreigbrief die u zou hebben ontvangen, rijzen er enkele vragen. Zo is het opvallend dat de taliban een brief zouden afgeven in de winkel van uw schoonbroer in uw geboortedorp terwijl u daar al sinds 2006 niet meer had gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 25). Er kan immers worden aangenomen dat als de taliban zelfs van uw telefoonnummer kennis hadden, zij ook goed wisten waar u verbleef. Uw verklaring hiervoor dat de taliban wel verondersteld zullen hebben dat de brief tot bij u zou geraken (gehoorverslag CGVS, p. 25-26), is in dit licht maar weinig verhelderend. Tot slot is het ook opmerkelijk dat u niets weet te zeggen over welke gevolgen uw problemen nu nog hebben voor de mensen die in Afghanistan achterbleven. U meent in dit licht dat u er nog steeds problemen hebt, maar dat u daar niet over spreekt met uw schoonbroer, uw enige contactpersoon in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dat u daar niet naar zou informeren of dat uw schoonbroer hier niets over zou zeggen, doet enkel meer twijfels rijzen bij het idee dat u effectief nog problemen zou kennen in het land. Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan de door u beweerde problemen met de taliban in Afghanistan ernstig kan worden getwijfeld. Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, bent u er dan ook niet in geslaagd bent een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken. Wat betreft de documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag dient te worden bemerkt dat zij bovenstaande beslissing niet kunnen wijzigen. Uw taskara en het attest van de UK Border Agency bevatten geen elementen die in bovenstaande beslissing in twijfel werden getrokken. De foto's die u neerlegt kunnen verder niet staven dat u effectief in de luchthaven zou hebben gewerkt. Wat het attest van de dorpsouderen en de dreigbrief van de taliban betreft, dient te worden opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien dringt zich de vraag op hoe de dorpsouderen van uw problemen op de hoogte konden zijn, aangezien u sinds 2006 niet meer in het dorp had gewoond. Uw verklaring hiervoor dat zij alles via uw schoonbroer hoorden en dat u had gezegd wat er in het attest moest staan, doet enkel verder afbreuk aan de inhoud van het document (gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met

een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar, kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in Jalalabad worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Jalalabad een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 2006 tot 2007 in de stad hebt gewoond en er ook naar de madrassa bent geweest. Verder bracht u ook na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk het merendeel van uw tijd in Jalalabad door (gehoorverslag CGVS, p. 3-4 en 13-14). Bovendien verklaart u er heel wat mensen te kennen, zoals collega's bij wie u tijdens uw verlof regelmatig logeerde, of Rasulzai, een ex-collega van uw vader die uw reis uit Afghanistan deels had gefinancierd (gehoorverslag CGVS, p. 3-4, 13 en 21). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de mensen die u er kent u ook nu niet zouden helpen. U verklaart verder nooit problemen te hebben gekend met de Afghaanse autoriteiten of met andere burgers in uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dat u niet elders in Afghanistan zou kunnen verblijven omwille van uw problemen met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 27) kan, gezien de ongeloofwaardigheid van deze problemen (zie supra), niet in overweging worden genomen. Verder haalde u geen elementen aan waaruit kan worden opgemaakt dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen (gehoorverslag CGVS, p. 27).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker levert het begin van bewijs van het risico in de zin van artikel 2 en 3 EVRM en van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet op basis van volgende documenten: een attest van de dorpsouderen met bijgevoegde officiële vertaling, een dreigbrief van de taliban met bijgevoegde officiële vertaling, foto's van verzoeker en zijn collega's, verzoekers taskara en een attest van het UK Border Agency van 12 april 2011. De identiteit vermeld op zijn taskara komt overeen met deze op het attest van het UK Border Agency en kan niet betwijfeld worden. Dit bevestigt verzoekers asielrelaas en is een eerste indicatie van de waarheidsgetrouwheid van verzoekers verklaringen. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt verzoeker dat de bewijswaarde van het attest van de dorpsouderen en van de dreigbrief van de taliban naar behoren onderzocht moet worden; het volstaat volgens verzoeker niet dat men enkel bewijswaarde hecht aan documenten indien men reeds op voorhand geloof hecht aan het asielrelaas. De foto's geven duidelijk verzoekers collega's weer, die overigens allen gewapend zijn. Verzoeker heeft voldoende gedetailleerde en duidelijke verklaringen gegeven.

Verder stelt verzoeker dat het niet is omdat op bepaalde vragen geen (afdoende) antwoord kan worden gegeven dat daardoor de hele geloofwaardigheid van het asielrelaas in twijfel dient te worden getrokken. Verzoeker heeft gedetailleerde en waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd. Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn volgens verzoeker op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker moet dergelijke verklaringen evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier. Verzoeker verwijst naar enkele paragrafen uit het UNHCR Handboek en naar rechtspraak van de Raad.

Dat verzoeker niet kon antwoorden op de vraag voor welke afdeling van de Amerikaanse troepen zijn vader specifiek werkte, kan niet als doorslaggevend worden beschouwd om de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas af te leiden. Verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd op dat ogenblik en stelt dat hetzelfde geldt voor de vragen omtrent zijn vaders studies. Verzoeker kon zeer duidelijk de periode en de plaats aangeven waar zijn vader destijds Engels had geleerd.

Aangaande het overlijden van zijn vader voert verzoeker aan dat hij voldoende informatie heeft gegeven. Daar hij één maand later zelf bedreigingen ontving, vluchtte hij naar Engeland waarna hij ongeveer een jaar geen contact meer had met zijn overige familie. Stellen dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is omdat hij thans niet exact de vaststellingen van de getuigen van de moord op zijn vader kan herhalen, is niet correct. Het is normaal dat hij geen toegang had tot alle verklaringen en getuigenissen en bovendien moest hij een maand later het land ontvluchten. Overigens gaf verzoeker tijdens zijn gehoor aan dat hij geen Pashtoen kan lezen.

Dat verzoeker na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk op de luchthaven ging werken, is meer dan plausibel gelet op de economische situatie in Afghanistan. Verzoeker was blij met de kans die hij kreeg om vast werk te krijgen en had niet echt een andere keuze. Verder kon verzoeker wel degelijk voldoende uitleg geven over zijn werkzaamheden op de luchthaven. Dat hij in Turkije zijn badge moest afgeven aan de smokkelaar is normaal daar hij, indien hij in Turkije zou worden tegengehouden, diende aan te geven van Birma afkomstig te zijn, zodat hij niet in het bezit mocht zijn van enig document dat zijn Afghaanse nationaliteit kon bewijzen. Dat hij geen loonfiches kan neerleggen, verklaart verzoeker doordat het loon cash werd uitbetaald waarvan hij de ontvangst in een register moest aftekenen. Verzoeker heeft niets gezegd waardoor aan de geloofwaardigheid van zijn job zou kunnen worden getwijfeld.

Ook omtrent de bedreigingen door de taliban heeft verzoeker getracht zo gedetailleerd mogelijk op alle vragen te antwoorden. Dat de taliban wel zijn telefoonnummer kenden, doch niet zijn verblijfplaats, is niet vreemd aangezien iemands telefoonnummer kennen niet hetzelfde is als op de hoogte zijn van zijn verblijfplaats. Bovendien gaf verzoeker aan dat hij reeds bij de smokkelaar zat toen de dreigbrief werd verstuurd.

2.1.2. Verzoeker brengt overeenkomstig het gestelde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota de volgende nieuwe elementen bij: een bewijs van radio- en tv-zender van Nangarhar over de moord op verzoekers vader (stuk 1), een klacht tegen het hospitaal omtrent het feit dat zij geen bewijs wilden geven van het overlijden van verzoekers vader alsook een verklaring van het hoofd van het hospitaal over het overlijden van verzoekers vader, gelijkaardig aan de overlijdensakte (stuk 2), een verklaring van het dorps hoofd over de dood van verzoekers vader (stuk 3) en een certificaat van verzoekers werk als bewakingsagent (stuk 4).

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de vier stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegde, door de Raad niet in overweging genomen.

2.3.2. Vooreerst dient opgemerkt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Verder dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Tenslotte dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet aanvaard wordt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Verzoeker weet niet voor welke afdeling van de luchthaven zijn vader werkte of in welke situaties hij als tolk optrad (gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit klemt des te meer aangezien verzoeker beweert dat hij later ook op de luchthaven werkte. Verzoeker weet evenmin wat en bij wie zijn vader gestudeerd heeft om een dergelijk niveau van Engels te behalen en evenmin op welke wijze hij er als werkloze vader in slaagde zijn studies en het onderhoud van zijn gezin financieel te combineren, terwijl verzoeker destijds nochtans meer dan tien jaar oud zou geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10). Als oudste zoon van het gezin en gelet op de gevolgen die het werk van zijn vader voor hem en zijn gezin zou gehad hebben, kan van verzoeker een betere kennis verwacht worden over de werkzaamheden van zijn vader. Bovendien legt verzoeker geen bewijsstukken neer die kunnen aantonen dat zijn vader als tolk werkzaam was op de luchthaven van Jalalabad.

Verzoekers vader zou in het centrum van Jalalabad zijn doodgeschoten waarna door de politie een onderzoek werd gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker weet echter niet wat de talrijke getuigen van deze moord verklaard hebben (gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde een maand later eveneens een dreigbrief te hebben ontvangen omwille van het werk van zijn vader en vervolgens naar het Verenigd Koninkrijk te zijn gevlucht, kan verwacht worden dat verzoeker zich de nodige moeite getroost om zich omtrent deze gebeurtenissen te informeren. Dat verzoeker geen enkel bewijsstuk kan neerleggen van de dood van zijn vader of van het erop volgende onderzoek, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in het Verenigd Koninkrijk reeds een asielaanvraag indiende (gehoorverslag CGVS, p. 3) en dus dient te weten dat de op hem rustende medewerkingsplicht verlangt dat hij waar mogelijk documenten bijbrengt.

Verder verklaarde verzoeker dat hij na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk vijf dagen ondergedoken leefde in zijn dorp en dan naar Jalalabad ging omdat hij vreesde van spionage verdacht te worden (gehoorverslag CGVS, p. 3). In Jalalabad zou verzoeker dan als veiligheidsagent aan de slag gegaan zijn op de luchthaven (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Dat verzoeker op dezelfde plaats gaat werken als zijn vermoorde vader valt niet te rijmen met zijn vrees opgespoord te worden door de moordenaars van zijn vader en daardoor opnieuw in de problemen te komen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Waar verzoeker stelt dat hij, gelet op de economische situatie in Afghanistan, blij was met de kans die hij kreeg om op de luchthaven te gaan werken en dat hij niet echt een andere keuze had, dient opgemerkt dat hij geen enkel bewijs bijbrengt dat hij niet, zoals de bestreden beslissing stelt, een job kon vinden buiten de luchthaven en aldus louter zijn op het CGVS afgelegde verklaring dat hij geen andere keuze had (gehoorverslag CGVS, p. 26), herhaalt, hetgeen de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Verzoeker brengt geen enkel document bij ter ondersteuning van zijn bewering op de luchthaven van Jalalabad te hebben gewerkt. Aangezien verzoeker reeds een asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk, kan van hem verwacht worden dat hij weet dat de op hem rustende medewerkingsplicht verlangt dat hij waar mogelijk documenten bijbrengt. Aangezien verzoeker reeds op 2 april 2012 zijn asielaanvraag indiende, had hij bovendien voldoende tijd om documenten te laten opsturen. Dit klemmt des te meer daar Rasolzai, de ex-collega van zijn vader die verzoeker aan zijn job als veiligheidsagent heeft geholpen, nog steeds als tolk op de luchthaven van Jalalabad werkt (gehoorverslag CGVS, p. 12) en verzoeker enkel een collega-bewaker contacteerde voor documenten (gehoorverslag CGVS, p. 20). Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift te vergoelijken waarom hij geen badge of loonfiches kan voorleggen, maar dit neemt niet weg dat het aan verzoeker toekomt om zijn asielrelaas te staven.

De bestreden beslissing stelt, gelet op het bovenstaande, terecht dat gezien de ongeloofwaardigheid van het werk van zowel verzoeker als zijn vader, ook de problemen met de taliban omwille van dit werk ongeloofwaardig zijn.

Verder zijn ook verzoekers verklaringen aangaande de taliban vaag en incoherent. Verzoeker verklaarde dat hij bepaalde zaken moest binnensmokkelen in de luchthaven, maar kan hierover geen enkel detail geven (gehoorverslag CGVS, p. 23 en 24). Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker aanvankelijk verklaarde slechts één telefoon van de taliban gekregen te hebben en later – wanneer hem erop gewezen wordt dat het vreemd is dat hij slechts één telefoon kreeg – plots verklaart dat hij meerdere oproepen had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 23 en 25). Het is tevens merkwaardig dat de taliban verzoekers telefoonnummer zouden kennen, maar de dreigbrief zouden afgeven aan zijn schoonbroer in het geboortedorp waar verzoeker al sinds 2006 niet meer woont (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 25). Als de taliban verzoekers telefoonnummer hebben, kan zeker verwacht worden dat zij ook zijn verblijfplaats kennen. Verzoeker weet evenmin hoe zijn problemen evolueren in Afghanistan. Hij verklaarde immers nog contact te hebben met zijn schoonbroer, maar tijdens die contacten zou hij niet informeren naar de situatie in zijn thuisland (gehoorverslag CGVS, p. 9). Nochtans kan van verzoeker een verregaande interesse verwacht worden voor de problemen die hem zijn land van herkomst hebben doen verlaten. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift overigens niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Wat betreft de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten en waar verzoeker stelt dat deze niet naar behoren onderzocht werden, dient opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden

ondersteund, hetgeen, gelet op het voorgaande, *in casu* niet het geval is. De informatie van zijn taskara en van het attest van het UK Border Agency wordt niet in twijfel getrokken. Uit de foto's kan niet worden opgemaakt door wie, waar en wanneer zij gemaakt werden. Het attest van de dorpsouderen heeft een gesolliciteerd karakter. De dreigbrief van de taliban kan door gelijk wie zijn opgesteld. Aldus kunnen de documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert verder geen verweer tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling moet dan ook als vaststaand beschouwd worden. De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende: *"Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar, kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in Jalalabad worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Jalalabad een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 2006 tot 2007 in de stad hebt gewoond en er ook naar de madrassa bent geweest. Verder bracht u ook na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk het merendeel van uw tijd in Jalalabad door (gehoorverslag CGVS, p. 3-4 en 13-14). Bovendien verklaart u er heel wat mensen te kennen, zoals collega's bij wie u tijdens uw verlof regelmatig logeerde, of Rasulzai, een ex-collega van uw vader die uw reis uit Afghanistan deels had gefinancierd (gehoorverslag CGVS, p. 3-4, 13 en 21). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de mensen die u er kent u ook nu niet zouden helpen. U verklaart verder nooit problemen te hebben gekend met de Afghaanse autoriteiten of met andere burgers in uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dat u niet elders in Afghanistan zou kunnen verblijven omwille van uw problemen met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 27) kan, gezien de ongeloofwaardigheid van deze problemen (zie supra), niet in overweging worden genomen. Verder haalde u geen elementen aan waaruit kan worden opgemaakt dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen (gehoorverslag CGVS, p. 27).*

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS